

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2000 Julkaistu Helsingissä 5 päivänä joulukuuta 2000 N:o 1017—1022

SISÄLLYS

N:o		Sivu
1017	Laki vaikeavammaisille yrittäjille myönnettävistä veronhuojennuksista annetun lain 3 §:n muuttamisesta	2633
1018	Valtioneuvoston asetus maaseutuelinkeinojen valituslautakunnasta annetun asetuksen 13 §:n kumoamisesta	2634
1019	Valtioneuvoston asetus metsäkeskuksista ja metsätalouden kehittämiskeskuksesta annetun asetuksen muuttamisesta	2635
1020	Valtioneuvoston asetus kestävän metsätalouden rahoituksesta annetun asetuksen muuttamisesta	2637
1021	Valtioneuvoston asetus Ratahallintokeskuksesta annetun asetuksen 2 §:n muuttamisesta	2639
1022	Maa- ja metsätalousministeriön asetus eläinjätteen käsittelystä	2640

N:o 1017

Laki

vaikeavammaisille yrittäjille myönnettävistä veronhuojennuksista annetun lain 3 §:n muuttamisesta

Annettu Helsingissä 1 päivänä joulukuuta 2000

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan vaikeavammaisille yrittäjille myönnettävistä veronhuojennuksista 8 päivänä joulukuuta 1995 annetun lain (1393/1995) 3 §:n 2 momentti, sellaisena kuin se on laissa 1112/1999, seuraavasti:

3 §

Tätä lakia sovelletaan, kun tavara on toimitettu tai palvelu on suoritettu taikka tavara tai palvelu on otettu omaan käyttöön vuosina 1995—2001.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2001.

Helsingissä 1 päivänä joulukuuta 2000

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Ministeri *Suvi-Anne Siimes*

HE 164/2000
VaVM 27/2000
EV 146/2000

N:o 1018

Valtioneuvoston asetus

maaseutuelinkeinojen valituslautakunnasta annetun asetuksen 13 §:n kumoamisesta

Annettu Helsingissä 30 päivänä marraskuuta 2000

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty maa- ja metsätalousministeriön esittelystä, säädetään:

1 §
Tällä asetuksella kumotaan maaseutuelinkeinojen valituslautakunnasta 31 päivänä tammikuuta 1995 annetun asetuksen (141/1995) 13 §.

2 §
Tämä asetus tulee voimaan 7 päivänä joulukuuta 2000.

Helsingissä 30 päivänä marraskuuta 2000

Maa- ja metsätalousministeri *Kalevi Hemilä*

Hallitusneuvos Kirsi Koskinen

N:o 1019

Valtioneuvoston asetus**metsäkeskuksista ja metsätalouden kehittämiskeskuksesta annetun asetuksen muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 30 päivänä marraskuuta 2000

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty maa- ja metsätalousministeriön esittelystä,

muutetaan metsäkeskuksista ja metsätalouden kehittämiskeskuksesta 12 päivänä helmikuuta 1996 annetun asetuksen (93/1996) 2 ja 7 § ja 11 §:n 2 momentti sekä

lisätään 8 §:ään uusi 3 momentti sekä asetukseen uusi 12 a § seuraavasti:

1 luku

Metsäkeskuksia koskevat säännökset

2 §

Metsäkeskuksen johtokunnan tehtävät

Metsäkeskuksen johtokunnan tehtävänä on:

1) päättää metsäkeskuksen toimintalinjoista sekä neuvottelutavoitteista maa- ja metsätalousministeriön kanssa käytäviä tulosneuvotteluja varten;

2) päättää monivuotista toiminta- ja taloussuunnitelmaa koskevista asioista sekä vahvistaa vuotuinen toimintasuunnitelma ja talousarvio;

3) vahvistaa metsäkeskuksen työjärjestys;

4) päättää valtion rahoitustuella tehtäviä metsätalouden töitä koskevan ehdotuksen tekemisestä maa- ja metsätalousministeriölle;

5) päättää metsänhoitoyhdistyksen toimialueesta ja metsänhoitoyhdistyksistä annetussa laissa (534/1998) metsäkeskuksen tehtäväksi säädetyistä muista asioista, lukuun ottamatta asioita, joissa on kysymys yksityistä

kansalaista tai yhteisöä yksittäisessä asiassa välittömästi koskevasta päätöksenteosta;

6) päättää kiinteistön, toimitilojen hallintaan oikeuttavien osakkeiden sekä muun arvoltaan merkittävän omaisuuden myynnistä ja ostosta, metsäkeskuksen toimivallan puitteissa omaisuuden kiinnittämisestä ja vakuuden antamisesta sekä muusta taloudellisesti merkittävästä asiasta;

7) vahvistaa metsäkeskuksen tilinpäätös ja hyväksyä toimintakertomus;

8) vahvistaa metsäkeskukselle tilitettävien metsänhoitomaksuvarojen käytön periaatteet;

9) valvoa ylimpänä toimielimenä metsäkeskuksen toimintaa, lukuun ottamatta metsäkeskuksista ja metsätalouden kehittämiskeskuksesta annetun lain (1474/1995) 5 §:n 1 momentissa tarkoitettujen viranomaisasioiden (*viranomaisasia*) ratkaisemista; sekä

10) käsitellä muut metsäkeskuksen toiminnan kannalta merkittävät asiat.

7 §

Metsäkeskuksen henkilöstö

Metsäkeskuksessa on johtaja ja tarpeellinen

määrä viranomaisasioita ratkaisevia toimihenkilöitä (*viranomaistoimihenkilö*) sekä viranomaisasioita esitteleviä toimihenkilöitä. Muusta henkilöstöstä määrätään työjärjestyksessä.

8 §

Metsäkeskuksen henkilöstön kelpoisuusvaatimukset

Viranomaisasioita esittelevän toimihenkilön kelpoisuusvaatimuksena on perehtyneisyys metsätalouteen ja sitä koskevaan lainsäädäntöön sekä hallinnollisten tehtävien tuntemus.

11 §

Metsäkeskuksen toimien täyttäminen

Viranomaistoimihenkilön nimittää ja tä-

Helsingissä 30 päivänä marraskuuta 2000

Maa- ja metsätalousministeri *Kalevi Hemilä*

män sijaiset määrää johtokunta. Nimitys- ja määräyspäätös sekä päätös, jolla viranomais-toimihenkilö ilman omaa pyyntöään vapautetaan tehtävistään, on alistettava maa- ja metsätalousministeriön vahvistettavaksi. Toimen täyttämässä noudatetaan, mitä valtion virkamiesasetuksessa (971/1994) säädetään viran haku- ja täyttämismenettelystä.

12 a §

Viranomaisasioiden valmistelun eriyttäminen

Viranomaisasioita esittelevän toimihenkilön tehtävien eriyttämisen osalta noudatetaan, mitä metsäkeskuksista ja metsätalouden kehittämiskeskuksista annetussa laissa tai sen nojalla viranomaisasioiden ratkaisijasta säädetään.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2001.

Hallitussihteeri Vilppu Talvitie

N:o 1020

Valtioneuvoston asetus**kestävän metsätalouden rahoituksesta annetun asetuksen muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 30 päivänä marraskuuta 2000

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty maa- ja metsätalousministeriön esittelystä,

muutetaan kestävän metsätalouden rahoituksesta 30 päivänä joulukuuta 1996 annetun asetuksen (1311/1996) 3—5 §, sellaisina kuin niistä ovat 4 § asetuksessa 1415/1997 ja 5 § osaksi viimeksi mainitussa asetuksessa, seuraavasti:

3 §

Tuettava metsänuudistaminen

Tukea voidaan käyttää metsänuudistamiseen, jos:

1) alueella kasvavan ja siltä kolmen vuoden aikana ennen uudistamistoimenpiteen toteuttamista hakatun puuston kantoraha-arvo on ensimmäisellä rahoitusvyöhykkeellä enintään kaksinkertainen ja toisella rahoitusvyöhykkeellä enintään kaksi ja puolikertainen verrattuna niihin keskimääräisiin uudistamiskustannuksiin, jotka maa- ja metsätalousministeriö vuosittain vahvistaa, ja kysymyksessä on keskimääräistä uudistusalaan suurempi, yhtenäinen alue;

2) alueella kasvavan ja siltä kolmen vuoden aikana ennen uudistamistoimenpiteen toteuttamista hakatun puuston kantoraha-arvo on kolmannella rahoitusvyöhykkeellä enintään kolminkertainen 1 kohdassa tarkoitettuihin keskimääräisiin uudistamiskustannuksiin verrattuna;

3) alue on ennestään puuton tai maanomistajalla ei muutoin ole yksityismetsälaissa (412/1967) tarkoitettua velvoitetta metsänuudistamiseen tai metsälain 8 §:ssä tarkoitettua

velvollisuutta uuden puuston aikaansaamiseen ja alue on luontaisesti metsänkasvatukseen soveltuva;

4) metsänuudistamisen seurauksena syntynyt taimikko on tuhoutunut maanomistajasta riippumattomasta syystä; taikka

5) myrsky- tai lumituho taikka muu maanomistajasta riippumaton luonnontuho edellyttää alueen metsittämistä viljelemällä.

4 §

Tukivyöhykkeet

Toteuttamiskustannuksiin myönnettävän tuen määräämistä varten maa jaetaan kunnittain kolmeen tukivyöhykkeeseen siten, että:

1) ensimmäiseen vyöhykkeeseen kuuluvat Hämeen–Uudenmaan, Kymen ja Etelä-Savon metsäkeskusten alueen kunnat, Rannikon metsäkeskuksesta Espoo, Hanko, Helsinki, Inkoo, Karjaa, Kauniainen, Kemiö, Kirkkonummi, Lapinjärvi, Liljendal, Loviisa, Parainen, Pernaja, Pohja, Porvoo, Ruotsinpyhtää, Sipoo, Siuntio, Tammisaari ja Vantaa, Lounais-Suomen, Pirkanmaan, Keski-Suomen, Pohjois-Savon ja Pohjois-Karjalan metsäkeskusten alueesta muut kuin toiseen vyöhykkeeseen kuuluvat kunnat;

2) toiseen vyöhykkeeseen kuuluvat Rannikon metsäkeskuksen alueesta muut kuin ensimmäiseen vyöhykkeeseen kuuluvat kunnat, Lounais-Suomen metsäkeskuksesta Honkajoki, Jämijärvi, Kankaanpää, Karvia, Kustavi, Merikarvia, Merimasku, Rymättylä, Siikainen, Taivassalo ja Velkua, Pirkanmaan metsäkeskuksesta Kihniö ja Parkano, Keski-Suomen metsäkeskuksesta Karstula, Kinnula, Kivijärvi, Kyyjärvi, Pihtipudas ja Pylkönmäki, Pohjois-Savon metsäkeskuksesta Kiuruvesi, Rautavaara, Sonkajärvi ja Vieremä ja Pohjois-Karjalan metsäkeskuksesta Ilomantsi, Juuka, Lieksa, Nurmes, Polvijärvi ja Valtimo, Etelä-Pohjanmaan ja Kainuun metsäkeskusten alueen kunnat ja Pohjois-Pohjanmaan metsäkeskuksen alueesta muut kuin kolmanteen vyöhykkeeseen kuuluvat kunnat;

3) kolmanteen vyöhykkeeseen kuuluvat Pohjois-Pohjanmaan metsäkeskuksesta Kuusamo, Pudasjärvi ja Taivalkoski ja Lapin metsäkeskuksen alueen kunnat.

5 §

Toteuttamiskustannuksiin myönnettävän tuen suuruus

Toteuttamiskustannuksiin myönnettävän tuen suuruus on nuoren metsän hoidossa ja kulotuksessa ensimmäisellä vyöhykkeellä 50 prosenttia, toisella vyöhykkeellä 60 prosenttia ja kolmannella vyöhykkeellä 70 prosenttia mainituista kustannuksista. Metsänterveyslannoituksessa ja kunnostusojituksessa vastaavat tuen suuruudet ovat 40, 55 ja 65

prosenttia. Metsätien tekemisessä vastaavat tuen suuruudet ovat 20, 30, ja 40 prosenttia kuitenkin niin, että tien perusparannuksessa vastaavat tuen suuruudet ovat 40, 50 ja 60 prosenttia. Metsänuudistamisessa vastaavat tuen suuruudet ovat 20, 35 ja 55 prosenttia, kolmannella vyöhykkeellä kuitenkin 70 prosenttia silloin, kun kantoraha-arvo on 3 §:n 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla enintään kaksinkertainen uudistamiskustannuksiin verrattuna.

Työllisyystyönä toteutettavaan nuoren metsän hoitoon myönnettävän tuen suuruus on ensimmäisellä vyöhykkeellä 60 prosenttia, toisella vyöhykkeellä 70 prosenttia ja kolmannella vyöhykkeellä 80 prosenttia toteuttamiskustannuksista.

Myönnettäessä 1 momentissa tarkoitettua tukea toimenpiteeseen kiinteistöllä, jolla ei ole ajan tasalla olevaa metsäkeskuksista ja metsätalouden kehittämiskeskuksesta annetun asetuksen (93/1996) 36 §:ssä tarkoitettua metsäsuunnitelmaa, tuen suuruus on 1 momentissa tarkoitettu tuki alennettuna kymmenellä prosenttiyksiköllä. Ajan tasalla olevalta metsäsuunnitelmalta edellytetään, että se on edelleen voimassa.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2001.

Tätä asetusta voidaan soveltaa sellaisiin asetuksen voimaan tullessa aloittamatta oleviin töihin, joita koskeva rahoituspäätös on annettu ennen tämän asetuksen voimaantuloa.

Helsingissä 30 päivänä marraskuuta 2000

Maa- ja metsätalousministeri *Kalevi Hemilä*

Ylitarkastaja Marja Hilska-Aaltonen

N:o 1021

Valtioneuvoston asetus**Ratahallintokeskuksesta annetun asetuksen 2 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 30 päivänä marraskuuta 2000

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty liikenne- ja viestintäministeriön esittelystä,

muutetaan Ratahallintokeskuksesta 3 päivänä maaliskuuta 1995 annetun asetuksen (283/1995) 2 § seuraavasti:

2 §

Johtokunta

Ratahallintokeskuksen johtokuntaan kuuluu enintään viisi jäsentä, jotka valtioneuvosto määrää enintään kolmeksi vuodeksi kerrallaan. Valtioneuvosto määrää yhden jäsenistä puheenjohtajaksi ja yhden varapuheenjohtajaksi.

Johtokunnan jäsenten tulee edustaa ainakin liikenne- ja viestintäministeriötä, rautatieliikenteen palvelujen käyttäjiä ja Ratahallintokeskuksen henkilöstöä. Henkilöstöä edustavaksi johtokunnan jäseneksi on määrättävä Ratahallintokeskuksen palveluksessa oleva henkilö.

Liikenne- ja viestintäministeriö vahvistaa johtokunnan jäsenten palkkiot.

Tämä asetus tulee voimaan 7 päivänä joulukuuta 2000.

Helsingissä 30 päivänä marraskuuta 2000

Liikenne- ja viestintäministeri *Olli-Pekka Heinonen*

Hallitusneuvos Jaakko Pohjola

N:o 1022

Maa- ja metsätalousministeriön asetus eläinjätteen käsittelystä

Annettu Helsingissä 28 päivänä marraskuuta 2000

Maa- ja metsätalousministeriön päätöksen mukaisesti säädetään 18 päivänä tammikuuta annetun eläintautilain (55/1980) ja eläinten lääkitsemisestä 27 päivänä kesäkuuta 1997 annetun lain (617/1997) 44 §:n nojalla:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Tavoite ja soveltamisala

Tämän asetuksen tarkoituksena on estää taudinaiheuttajien ja vieraiden aineiden siirtyminen ihmisiin ja eläimiin eläimistä peräisin olevan jätteen eli eläinjätteen välityksellä.

Tätä asetusta sovelletaan eläinjätteen keräämiseen, kuljetukseen, varastointiin, käsittelyyn ja käyttöön sekä tämän toiminnan valvontaan.

Asetusta sovelletaan eläinjätteen käyttöön turkiseläinten rehun valmistukseen turkistarhalla, jos rehu käytetään turkiseläinten ruokintaan vain samalla turkistarhalla. Turkiseläinten rehun valmistuksesta erityisissä laitoksissa säädetään erikseen.

2 §

Muut säännökset

Eläinjätteen käsittelystä on lisäksi voimassa, mitä siitä säädetään seuraavissa säädöksissä:

1) TSE-riskiaineksen erottamisesta teurastamossa, teurastuspaikassa ja leikkaamossa sekä luulihan valmistuskiellosta annettu maa- ja metsätalousministeriön asetus (18/EEO/2000);

2) jätelaki (1072/1993);

3) rehulaki (396/1998);

4) terveydensuojelulaki (763/1994);

5) ympäristönsuojelulaki (68/2000);

6) eläintautien vastustamiseksi suoritettavista tarkastuksista Euroopan yhteisön sisämarkkinoilla annettu maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosaston päätös (572/1995);

7) eräiden eläinten ja tavaroiden eläintau-

tivaatimuksista Euroopan yhteisön sisämarkkinoilla annettu maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosaston päätös (27/1995); sekä

8) eräiden kolmesta maista tuotavien tavaroiden eläintautivaatimuksista annettu maa- ja metsätalousministeriön päätös (180/1997).

Ruokajätteen käsittelystä säädetään erikseen seuraavissa säädöksissä:

1) lihaa sisältävän ruokajätteen käytöstä eräiden eläinten ruokinnassa annettu maa- ja metsätalousministeriön päätös (467/1994); sekä

2) ulkomaanliikenteen ruokajätteiden ja eläintautivaarallisten jätteiden sekä kauttakulkuliikenteen eläintautivaarallisten jätteiden käsittelystä annettu maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosaston päätös (605/1994).

3 §

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

1) eläinjätteellä

a) turkiseläinten ruhoja;

b) elintarviketuotantoon tarkoitettujen eläinten ja kasvatettujen kalojen ruhoja, ruhon osia ja niistä saatavia tuotteita, joita ei ole tarkoitettu elintarvikkeiksi tai joita ei voida käyttää elintarvikkeina, ei kuitenkaan ruokajätettä, maastoon kuolleita poroja, luonnonvaraisia eläimiä eikä eläinten eritteitä;

c) kasvatettujen kalojen, joita ei ole tarkoitettu elintarvikkeiksi, ja avomereltä kalajauhon valmistusta varten pyydettyjen kalojen ruhoja ja ruhon osia, ei kuitenkaan akvaariokaloja eikä kalastamalla hankittua rehukalaa;

2) *suuririskisellä eläinjätteellä* eläinjätettä, joka voi aiheuttaa vakavaa vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle ja jota ovat:

a) kuolleet tai kuolleina syntyneet nautaeläimet, siat, vuohet, lampaat, siipikarja ja muut elintarviketuotantoon tarkoitettut eläimet ja niiden osat, ei kuitenkaan kalat, sekä eläintautien leviämisen vaaraa aiheuttava hautomojäte;

b) lopetetut nautaeläimet, siat, vuohet, lampaat, kavioläimet, siipikarja ja muut elintar-

viketuotantoon tarkoitettut eläimet, joita ei ole teurastettu elintarvikkeeksi, ja näiden eläinten osat, ei kuitenkaan kalat;

c) viranomaisten eläintautilain (55/1980) tai eläinten lääkitsemisestä annetun lain (617/1997) nojalla lopetettaviksi ja hävitettäviksi määräämät eläimet ja kalat;

d) eläimistä, joissa on ennen teurastusta tai sen yhteydessä todettu ihmisiin tai eläimiin tarttuvan taudin aiheuttajia tai oireita, peräisin oleva veri ja muu eläinjäte;

e) teurastetun eläimen ruhonosat, joita ei ole esitetty lihantarkastuksessa (post mortem), ei kuitenkaan vuodat, nahat, sorkat, kaviot, höyhenet, villa, sarvet, veri tai vastaavat tuotteet;

f) pilaantunut liha, kala, kalastustuotteet ja muut eläimistä saatavat tuotteet, jotka aiheuttavat vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle;

g) eläinjäte, joka sisältää ihmisten tai eläinten terveydelle mahdollisesti haitallisia vieraita aineita;

h) kalat ja kalastustuotteet, joissa on oireita tai merkkejä kaloihin tai ihmisiin tarttuvista taudeista;

i) teurastetut eläimet, joita on lääkitty eräiden lääkeaineiden käytön kieltämisestä eläimille annetun maa- ja metsätalousministeriön päätöksen (743/1997) 2 §:ssä kielletyllä tavalla, ja näiden eläinten osat;

3) *vähäriskisellä eläinjätteellä* muuta kuin 2 kohdassa tarkoitettua eläinjätettä, joka ei aiheuta vakavaa vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle levittämällä tarttuvia tauteja, ja jota ovat muun muassa:

a) turkiseläinten ruhot;

b) lihantarkastuksessa hylätyt elimet, jotka eivät aiheuta vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle;

c) kasvatettujen kalojen perkausjäte;

d) avomereltä pyydetty kala, josta valmistetaan kalajauhoa;

e) vuodat, nahat, sorkat, kaviot, höyhenet, villa, sarvet, veri, mahat, suolet tai vastaavat tuotteet, jotka ovat peräisin lihantarkastuksessa hyväksytyistä eläimistä, sekä

f) lihantarkastuksessa hylätyistä eläimistä peräisin olevat vastaavat tuotteet, jotka eivät aiheuta vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle;

4) *eläinjätteen tuottajalla* luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jonka toiminnassa syntyy eläinjätettä;

5) *käsittelemättömällä eläinjätteellä* suuririskistä tai vähäriskistä eläinjätettä, jota ei ole käsitelty tässä asetuksessa säädetyllä tavalla;

6) *eläinjätteen polttolaitoksella* laitosta, jossa eläinjäte hävitetään polttamalla;

7) *suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksella* laitosta, jossa eläinjäte käsitellään taudinaiheuttajien tuhoamista varten;

8) *vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitoksella* laitosta, jossa eläinjäte käsitellään rehuihin lisäämistä varten tai jossa valmistetaan kalajauhoa;

9) *lemmikkieläinrehulla* yksinomaan koirille, kissoille ja muille lemmikkieläimille tarkoitettuja puruluita ja muuta rehua, joka on kokonaan tai osittain valmistettu vähäriskisestä eläinjätteestä;

10) *lemmikkieläinrehulaitoksella* laitosta, jossa valmistetaan lemmikkieläinrehua myyntiä, jakelua tai välitystä varten;

11) *teknisillä tai farmaseuttisilla tuotteilla* muokattuja nahkoja ja vuotia sekä muita vähäriskisestä eläinjätteestä valmistettuja tuotteita, joita ei ole tarkoitettu elintarvikkeeksi tai rehuksi;

12) *eläinjätteen käsittelylaitoksella* eläinjätteen polttolaitosta, suuririskisen tai vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitosta, lemmikkieläinrehulaitosta sekä teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavaa laitosta; sekä

13) *turkiseläinrehulaitoksella, turkiseläinrehusekoittamolla ja turkiseläinruhojen käsittelylaitoksella* turkiseläinten rehun valmistusta koskeissa säännöksissä tarkoitettuja vastaavia laitoksia.

4 §

Valvontaviranomaiset

Tämän asetuksen noudattamisen valvontaa johtaa maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosasto.

Tässä asetuksessa tarkoitettuja valvontaviranomaisia ovat:

1) läänin alueella läänineläinlääkäri;

2) kunnan alueella kunnaneläinlääkäri;

3) teurastamoissa, teurastuspaikoissa ja teurastamojen yhteydessä olevissa leikkaamoissa tarkastuseläinlääkäri;

4) eläinjätteen polttolaitoksissa sekä teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavissa laitoksissa kunnaneläinlääkäri;

5) suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksissa, vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitoksissa ja lemmikkieläinrehulaitoksissa kasvintuotannon tarkastuskeskus; sekä

6) käsittelemättömän eläinjätteen varastoisissa, jotka eivät sijaitse eläinjätteen käsittelylaitoksen, teurastamon tai teurastuspaikan yhteydessä, kunnaneläinlääkäri.

2 luku

Eläinjätteen käsittely

5 §

Suuririskisen eläinjätteen käsittely

Suuririskinen eläinjäte on käsiteltävä eläinjätteen polttolaitoksessa tai suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksessa.

Suuririskisen eläinjätteen muu käsittely on sallittua seuraavasti:

1) Itä-Suomen ja Lapin lääneissä syntyvä, 3 §:n 2 kohdan a ja b alakohdissa tarkoitettu suuririskinen eläinjäte saadaan haudata liitteen 3 mukaisesti;

2) suuririskinen eläinjäte, joka syntyy vaikeapääsyisessä paikassa taikka jota syntyy niin vähäisiä määriä kerrallaan, että sen kuljetus suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitokseen aiheuttaisi kohtuuttomia kustannuksia, saadaan haudata maahan liitteen 3 mukaisesti;

3) tuotantotilalla saadaan liitteen 3 mukaisesti polttaa tilalla syntyvä, normaalia kuolleisuutta vastaava määrä 3 §:n 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettua siipikarjasta peräisin olevaa eläinjätettä, jos se poltetaan tätä tarkoitusta varten valmistetussa polttolaitteistossa;

4) hevosten ruhot, jotka ovat 3 §:n 2 kohdan a ja b alakohdissa tarkoitettua suuririskistä eläinjätettä, saadaan haudata maahan liitteen 3 mukaisesti;

5) lopetettujen munivien kanojen ruhot, jotka ovat 3 §:n 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua suuririskistä eläinjätettä, saadaan toimittaa turkiseläinruhojen käsittelylaitokseen; sekä

6) valvontaviranomainen saa määrätä suuririskisen eläinjätteen poltettavaksi tai haudattavaksi maahan valvontaviranomaisen valvonnassa, jos:

a) eläinjätteen kuljettaminen aiheuttaa eläintautien leviämisen vaaraa;

b) käsittely suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksessa ei tuhoaisi taudinaiheuttajia tai poistaisi haitallisia vieraita aineita eläinjätteestä; tai

c) eläinjätteen polttolaitos tai suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitos ei voi ottaa vastaan eläinjätettä.

Tämän pykälän 2 momentin 5 kohdan säännöksiä ei sovelleta 3 §:n 2 kohdan 1 alakohdassa tarkoitettuun eläinjätteeseen.

6 §

Vähäriskisen eläinjätteen käsittely

Vähäriskinen eläinjäte on käsiteltävä:

- 1) eläinjätteen polttolaitoksessa;
- 2) suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksessa samalla tavalla kuin suuririskinen eläinjäte;
- 3) vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitoksessa;
- 4) lemmikkieläinrehulaitoksessa;
- 5) teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavassa laitoksessa;
- 6) turkiseläinrehulaitoksessa;
- 7) turkiseläinruhojen käsittelylaitoksessa; tai
- 8) polttamalla, hautaamalla tai kompostoimalla liitteen 3 mukaisesti.

Eläimistä saatavien elintarvikkeiden elintarvikehygieniasta annetun lain (1195/1996) nojalla hyväksytystä, lihaa käsittelevästä laitoksesta taikka kaloista peräisin olevaa vähäriskistä eläinjätettä saadaan käsitellä myös turkiseläinrehusekoittamossa tai turkiseläinruhojen käsittelylaitoksessa.

Turkiseläinten ruhot on 1 momentin säännöksistä poiketen käsiteltävä:

- 1) 1 momentin 1, 7 tai 8 kohdissa tarkoitulla tavalla;
- 2) kuumentamalla vähintään 100°C asteen lämpötilaan ja sen jälkeen käyttämällä turkiseläinten ruokintaan samalla turkistarhalla, jolta ruhot ovat peräisin; tai
- 3) toimittamalla kaatopaikalle, joka saa ottaa vastaan tällaista eläinjätettä.

3 luku

Käsitlemätön eläinjäte

7 §

Eläinjätteen tuottajan velvollisuudet

Eläinjätteen tuottajan on huolehdittava, että eläinjäte käsitellään tai toimitetaan käsiteltäväksi 5 tai 6 §:ssä tarkoitetulla tavalla, jollei sitä käytetä muulla tässä asetuksessa säädettyllä tavalla.

Eläinjätteen tuottajan on eläinjätteen oikean käsittelyn varmistamiseksi tarvittaessa tiedusteltava valvontaviranomaiselta, onko tietty eläinjäte suuri- vai vähäriskistä eläinjätettä.

Jos eläinjätteen tuottaja ei voi luotettavasti erotella suuririskistä eläinjätettä vähäriskisestä eläinjätteestä, kaikkea hänen tuottamaansa eläinjätettä on käsiteltävä suuririskisenä eläinjätteenä.

8 §

Eläinjätteen kerääminen ja kuljetus

Eläinjäte on kerättävä ja kuljetettava liitteen 1 mukaisesti.

9 §

Eläinjätteen varastointi

Varaston, jossa säilytetään käsitlemätöntä eläinjätettä, on oltava hyväksytty käyttötarkoitustaan varten. Uusi tai olennaisesti muutettu varasto saadaan ottaa käyttöön vasta hyväksymisen jälkeen. Hyväksymistä ei kuitenkaan tarvita eläinjätteen tilapäiselle säilytyspaikalle, joka sijaitsee eläinjätteen syntymisspaikan välittömässä läheisyydessä, eikä myöskään varastolle, joka sijaitsee eläinjätteen käsittelylaitoksen taikka teurastamon tai teurastuspaikan yhteydessä.

Varaston hyväksymistä on haettava kirjallisesti. Hyväksymisestä päättää kunnaneläinlääkäri, jonka toimialueella varasto sijaitsee. Kunnaneläinlääkäri on tarkastettava varasto ennen hyväksymistä koskevan asian ratkaisemista.

Varaston hyväksymisen edellytykset ovat:

1) varasto täyttää liitteessä 2 säädettävät vaatimukset; sekä

2) eläinjäte kuljetetaan varastoon ja sieltä pois liitteen 1 mukaisesti.

10 §

Eläinjätteen käyttö rehuna

Vähäriskistä eläinjätettä sekä 3 §:n 2 kohdan a, b ja e alakohdissa tarkoitettua muista eläimistä kuin märehitijöistä peräisin olevaa suuririskistä eläinjätettä saadaan käyttää seuraavien eläinten ruokintaan ilman 5 ja 6 §:ssä säädettyä käsittelyä, jos käyttö ei aiheuta vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle:

- 1) turkis-, eläintarha- ja sirkuseläimet;
- 2) madot ja toukat, joita kasvatetaan muuhun käyttöön kuin elintarvikkeeksi;
- 3) koirat, joita pidetään koiratarhoilla ja joita ei yleensä pidetä asuintiloissa; sekä
- 4) luonnonvaraiset eläimet, ei kuitenkaan villisia.

Eläinjätteen tuottaja saa toimittaa 1 momentissa säädettyyn käyttöön tarkoitettua käsittelemätöntä eläinjätettä vain suoraan eläinjätteen käyttäjälle. Eläinjätteen käyttäjä ei saa luovuttaa eläinjätettä edelleen välitystä tai käyttöä varten.

Tämän pykälän 1 momentin säännöksiä ei sovelleta turkiseläinten ruhoihin. Pykälän 2 momentin säännöksiä ei sovelleta lopetettujen munivien kanojen ruhoihin, jotka ovat 3 §:n 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua suuririskistä eläinjätettä.

11 §

Eläinjätteen käyttö tutkimustarkoitukseen

Vähäriskistä eläinjätettä saadaan toimittaa ja käyttää tieteelliseen tarkoitukseen ilman 6 §:ssä säädettyä käsittelyä, jos käyttö ei aiheuta eläintautien leviämisen vaaraa.

Suuririskistä eläinjätettä saadaan toimittaa tutkittavaksi ilman 5 §:ssä säädettyä käsitteilyä Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitokselle ja Helsingin yliopiston eläinlääketieteelliselle tiedekunnalle. Läänineläinlääkäri voi antaa luvan toimialueellaan syntyvän suuririskisen eläinjätteen toimittamiseen ilman 5 §:ssä säädettyä käsittelyä muihin laboratoriotutkimuk-

siin tai tieteelliseen tarkoitukseen, jos tällainen käyttö ei aiheuta eläintautien leviämisen vaaraa.

Tarttuvien eläintautien tutkimisesta laboratorioissa määrätään eläintautitutkimuksia tekevien laboratorioiden pätevyysvaatimuksista annetussa Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitoksen päätöksessä (697/3/99).

12 §

Eläinjätteen käyttäjän ilmoitusvelvollisuus

Käsittelemättömän eläinjätteen käyttäjän on tehtävä kirjallinen ilmoitus 10 §:ssä tarkoitettua käytöstä kunnaneläinlääkärille, jonka toimialueella eläinjätettä käytetään. Ilmoitus on tehtävä ennen eläinjätteen käytön aloittamista. Ilmoituksessa on oltava seuraavat tiedot:

- 1) käyttäjä;
- 2) eläinjätteen laji tai laatu;
- 3) käyttötarkoitus;
- 4) tarkasti yksilöity paikka, jossa eläinjätettä käytetään; sekä
- 5) alue tai paikat, joista eläinjäte kerätään.

Jos 1 momentissa tarkoitettua käytössä tapahtuu olennainen muutos tai jos se lopetetaan, asiasta on viipymättä ilmoitettava kunnaneläinlääkärille.

Edellä 1 momentissa säädetyn lisäksi käsittelemättömän eläinjätteen käyttäjän on etukäteen ilmoitettava 3 §:n 2 kohdan a ja b alakohdissa tarkoitettua eläinjätteen jokaisesta yksittäisestä käyttökerrasta 10 §:n 1 momentin 4 kohdassa säädettyyn tarkoitukseen. Ilmoitus on tehtävä kunnaneläinlääkärille, jonka toimialueelta eläinjäte kerätään. Kunnaneläinlääkärin on tarvittaessa tarkastettava eläinjäte ennen sen käyttöä.

13 §

Eläinjätteen käyttäjän muut velvollisuudet

Käsittelemättömän eläinjätteen käyttäjän on pidettävä luetteloa eläinjätteen tuottajista, joilta hänen käyttämänsä, 10 §:ssä tarkoitettu eläinjäte on peräisin. Luettelo on säilytettävä vähintään kahden vuoden ajan eläinjätteen käytön jälkeen. Luettelo on pyydyttävä esitettävä valvontaviranomaiselle.

Käsitlemättömän eläinjätteen käyttäjän on huolehdittava hänen 10 §:ssä tarkoitetussa toiminnassaan käyttämättä jääneen eläinjätteen käsittelystä. Käyttäjään sovelletaan, mitä 7 §:ssä säädetään eläinjätteen tuottajasta.

4 luku

Eläinjätteen käsittelylaitosten hyväksyminen

14 §

Hyväksymismenettely

Eläinjätteen käsittelylaitoksen on oltava hyväksytty käyttötarkoitustaan varten. Uusi tai olennaisesti muutettu laitos saadaan ottaa käyttöön vasta hyväksymisen jälkeen.

Eläinjätteen käsittelylaitoksen hyväksymistä on haettava kirjallisella hakemuksella, joka on toimitettava hyväksymisestä päättävälle valvontaviranomaiselle. Suuririskisen ja vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitoksen sekä lemmikkieläinrehulaitoksen hyväksymisestä päättää Kasvintuotannon tarkastuskeskus. Eläinjätteen polttolaitoksen sekä teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavan laitoksen hyväksyy läänineläinlääkäri, jonka toimialueella laitos sijaitsee.

Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen on tarkastettava laitokset, joiden hyväksymisestä se päättää, ennen hyväksymistä koskevan asian ratkaisemista. Kunnaneläinlääkäri on läänineläinlääkäriin pyynnöstä tarkastettava eläinjätteen polttolaitos sekä teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistava laitos ja annettava niiden hyväksymisestä lausunto läänineläinlääkärille ennen kuin läänineläinlääkäri ratkaisee hyväksymistä koskevan asian.

15 §

Eläinjätteen polttolaitoksen hyväksyminen

Eläinjätteen polttolaitoksen hyväksymisen edellytykset ovat:

- 1) eläinjäte kuljetetaan laitokseen liitteen 1 mukaisesti;
- 2) käsitlemätön eläinjäte varastoidaan laitoksessa liitteen 2 mukaisesti;
- 3) laitoksessa on laitteisto, jossa eläinjäte palaa täydellisesti; sekä

4) laitoksen kapasiteetti on riittävä sen vastaanottaman eläinjätteen määrään ja laatuun nähden.

16 §

Suuririskisen ja vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitoksen hyväksyminen

Suuririskisen ja vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitoksen hyväksymisen edellytykset ovat:

- 1) eläinjäte kuumennetaan suljetussa kuumennuslaitteessa siten, että jätteen lämpötila sen kaikissa osissa on keskeytyksettä 20 minuutin ajan vähintään 133°C astetta vähintään kolmen barin absoluuttisessa paineessa;
- 2) eläinjätteen ainesosat ovat 2 kohdassa tarkoitettun käsittelyn aikana halkaisijaltaan enintään 50 millimetriä;
- 3) laitos täyttää liitteessä 4 säädettyvät vaatimukset;
- 4) eläinjäte kuljetetaan laitokseen liitteen 1 mukaisesti; sekä
- 5) laitos noudattaa Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen hyväksymää omavalvontasuunnitelmaa.

Edellä 1 momentin 1 kohdassa säädettyä vaatimusta ei sovelleta vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitokseen, joka käsittelee vain rasvaa, verta tai muista eläimistä kuin nisäkkäistä peräisin olevaa eläinjätettä.

17 §

Turkiseläinruhojen käsittelylaitoksena toimivan suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksen hyväksyminen

Suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitos voi toimia myös turkiseläinruhojen käsittelylaitoksena. Tällaisen suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksen hyväksymisen edellytykset ovat 16 §:ssä säädetyn lisäksi:

- 1) laitos ei toimi samana ajankohtana turkiseläinruhojen käsittelylaitoksena ja suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksena;
- 2) laitoksen toiminta ja omavalvonta järjestetään sekä puhdistus- ja desinfiointitoimenpiteet suoritetaan siten, että turkiseläinruhojen käsittelylaitoksen raaka-aine ja lop-

putuotteet eivät voi sekoittua suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksen raaka-aineen tai lopputuotteiden kanssa; sekä

3) laitos aina välittömästi ilmoittaa Kasvintuotannon tarkastuskeskukselle, kun suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksena toiminut laitos alkaa toimia turkiseläinruhojen käsittelylaitoksena tai kun turkiseläinruhojen käsittelylaitoksena toiminut laitos alkaa toimia suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksena.

Turkiseläinruhojen käsittelylaitoksen hyväksymisestä säädetään erikseen.

18 §

Lemmikkieläinrehulaitoksen hyväksyminen

Lemmikkieläinrehulaitoksen hyväksymisen edellytykset ovat:

1) eläinjäte kuljetetaan laitokseen liitteen 1 mukaisesti;

2) käsittelemätön eläinjäte varastoidaan laitoksessa liitteen 2 mukaisesti;

3) laitoksessa on asianmukaiset tilat ja välineet eläinjätteen käsittelyä ja lopputuotteiden varastointia varten;

4) laitos toimittaa käyttämättä jääneen eläinjätteen ja valmistuksen yhteydessä syntyvän, lopputuotteeseen sopimattoman jätteen käsiteltäväksi eläinjätteen polttolaitokseen, suuririskisen tai vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitokseen taikka poltettavaksi tai haudattavaksi tämän asetuksen liitteen 3 mukaisesti; sekä

5) laitos noudattaa Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen hyväksymää omavalvontasuunnitelmaa.

19 §

Teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavan laitoksen hyväksyminen

Teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavan laitoksen hyväksymisen edellytyksenä on, että laitos täyttää 18 §:n 1—4 kohdissa säädetyt vaatimukset.

Eläinjätteen kompostointiin sovelletaan teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavan laitoksen hyväksymistä ja valvontaa koskevia säännöksiä, jos kompostointi on laitosmaista tai laajamittaista.

5 luku

Valvonta

20 §

Hyväksytyin toiminnan valvonta

Valvontaviranomaisten on valvottava, että 9 §:n nojalla hyväksytyt käsittelemättömän eläinjätteen varasto ja hyväksytyt eläinjätteen käsittelylaitokset jatkuvasti täyttävät hyväksymisen edellytykset.

21 §

Eläinjätteen varastoinnin valvonta

Kunnaneläinlääkärin on tarkastettava 9 §:n nojalla hyväksytyt varasto vähintään kerran vuodessa.

22 §

Eläinjätteen käsittelylaitosten valvonta

Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen on tarkastettava suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitokset vähintään neljä kertaa vuodessa sekä vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitokset ja lemmikkieläinrehulaitokset vähintään joka toinen vuosi. Kunnaneläinlääkärin on osallistuttava tarkastuskäynteihin.

Kunnaneläinlääkärin on 1 momentissa säädettyjen tarkastusten lisäksi tarkastettava vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitokset ja lemmikkieläinrehulaitokset vähintään kaksi kertaa vuodessa.

Jos vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitos tai lemmikkieläinrehulaitos toimii teurastamon tai teurastuspaikan yhteydessä, tarkastuseläinlääkärin on kunnaneläinlääkärin sijasta osallistuttava 1 momentissa tarkoitettuihin tarkastuskäynteihin ja suoritettava 2 momentissa tarkoitettut tarkastukset.

Kunnaneläinlääkärin on tarkastettava eläinjätteen polttolaitokset vähintään joka toinen vuosi sekä teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavat laitokset vähintään kaksi kertaa vuodessa.

23 §

Teurastamojen valvonta

Tarkastuseläinlääkärin on valvottava eläinjätteen keräämistä, käsittelyä, varastointia ja kuljetusta teurastamossa ja sen yhteydessä olevassa leikkaamossa sekä teurastuspaikassa.

24 §

Muu valvonta

Kunnaneläinlääkärin on valvottava tämän asetuksen säännösten noudattamista toimialueellaan. Kunnaneläinlääkärin on tarvittaessa tehtävä 20—23 §:ssä säädetyn valvonnan lisäksi tarkastuskäyntejä muihin paikkoihin, joissa eläinjätettä kerätään, varastoidaan, kuljetetaan, käsitellään tai käytetään.

25 §

Valvontaviranomaisten toimenpiteet

Jos tämän asetuksen säännöksiä ei noudateta, valvontaviranomaisen on kehotettava määrääjässä korjaamaan puute. Valvontaviranomaisen on myös tarvittaessa ryhdyttävä eläintautilain 8 §:ssä säädettyihin toimenpiteisiin eläintautien leviämisen estämiseksi ja eläinjätteestä valmistettavan rehun hygieenisen laadun turvaamiseksi.

Kunnaneläinlääkärin on valvottava Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen antamien kehotusten noudattamista ja tarvittaessa opastettava puutteiden korjaamisessa. Jos vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitos tai lemmikkieläinrehulaitos toimii teurastamon tai teurastuspaikan yhteydessä, tarkastuseläinlääkärin on huolehdittava tässä momentissa tarkoitettusta valvonnasta ja opastuksesta.

Rangaistuksista, joita voidaan tuomita tämän asetuksen säännösten rikkomisesta, säädetään eläintautilain 23 §:ssä.

26 §

Hyväksymisen peruuttaminen

Valvontaviranomaisen on peruutettava hyväksymänsä käsittelemättömän eläinjätteen

varaston tai eläinjätteen käsittelylaitoksen hyväksyminen määrääjäksi tai kokonaan seuraavissa tapauksissa:

1) hyväksymisen edellytykset eivät enää täyty, epäkohta ei ole vähäinen ja epäkohtaa ei ole kehotuksesta huolimatta korjattu;

2) toiminta aiheuttaa vakavaa vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle;

3) toiminnasta on annettu vääriä tai puutteellisia tietoja, jotka ovat vaikuttaneet hyväksymiseen; tai

4) toiminta on lopetettu.

27 §

Ilmoitukset

Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen on viipymättä ilmoitettava:

1) asianomaiselle läänineläinlääkärille, kunnaneläinlääkärille ja teurastamon yhteydessä sijaitsevan laitoksen tarkastuseläinlääkärille

a) eläinjätteen käsittelylaitosten hyväksymistä koskevat hakemukset;

b) olennaiset puutteet hyväksymiensä laitosten toiminnassa; sekä

2) maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosastolle sekä 1 kohdassa tarkoitetuille valvontaviranomaisille

a) eläinjätteen käsittelylaitosten hyväksymistä koskevissa asioissa tekemänsä päätökset;

b) laitosten hyväksymisen peruuttamista koskevat päätöksensä.

Kunnaneläinlääkärin on viipymättä ilmoitettava:

1) läänineläinlääkärille

a) käsittelemättömän eläinjätteen varastojen hyväksymistä koskevat päätökset;

b) olennaiset puutteet hyväksymiensä varastojen sekä eläinjätteen polttolaitosten ja teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavien laitosten toiminnassa;

c) olennaiset puutteet 24 §:n nojalla valvomassaan toiminnassa;

d) 12 §:ssä säädetyt ilmoitukset käsittelemättömän eläinjätteen käytöstä; sekä

2) Kasvintuotannon tarkastuskeskukselle sen 25 §:n mukaisesti antamien kehotusten noudattamatta jättämisestä.

Läänineläinlääkärin on viipymättä ilmoitettava:

1) maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosastolle tietoonsa tulleista olennaisista puutteista tämän asetuksen noudattamisessa;

2) asianomaiselle kunnaneläinlääkärille 12 §:ssä säädettyt ilmoitukset, jotka koskevat muun kuin ilmoituksen lähettäneen kunnaneläinlääkärin toimialueelta kerättävää eläinjätettä; sekä

3) asianomaiselle tarkastuseläinlääkärille 12 §:ssä säädettyt ilmoitukset, jotka koskevat teurastamosta tai teurastuspaikasta peräisin olevaa eläinjätettä.

Tarkastuseläinlääkärin on ilmoitettava läänineläinlääkärille olennaisista puutteista teurastamon toiminnassa.

28 §

Rekisterit

Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen on pidettävä hyväksymistään eläinjätteen käsitteilylaitoksista rekisteriä lääneittäin. Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen on lähetettävä rekisterin sisältö tiedoksi maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosastolle puolivuositain tammikuun ja heinäkuun loppuun mennessä.

Kunnaneläinlääkärin on pidettävä toimialueellaan rekisteriä:

1) hyväksymistään käsittelemättömän eläinjätteen varastoista; sekä

2) vastaanottamistaan 12 §:ssä säädettyistä ilmoituksista.

Läänineläinlääkärin on pidettävä toimialueellaan rekisteriä:

1) hyväksymistään eläinjätteen polttolaitoksista sekä teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavista laitoksista;

2) vastaanottamistaan 12 §:ssä säädettyistä ilmoituksista; sekä

3) hyväksytyistä käsittelemättömän eläinjätteen varastoista.

Läänineläinlääkärin on lähetettävä pitämiensä rekisterien sisältö tiedoksi maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintä- ja elintarvikeosastolle vuosittain tammikuun loppuun mennessä.

29 §

Luettelot

Valvontaviranomaisen on pidettävä luetteloa tekemistään tarkastuskäynneistä. Luettelon tiedot on säilytettävä vähintään viisi vuotta.

6 luku

Erinäiset säännökset

30 §

Kustannukset

Kunnaneläinlääkärille maksetaan valtion varoista palkkio ja korvaus kustannuksista tässä asetuksessa säädettyjen tarkastusten perusteella. Palkkion ja korvauksen suuruudesta ja maksumenettelystä säädetään eläinlääkäreiden toimituspalkkioista annetussa asetuksessa (1269/1989).

Maksuista, joita peritään Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen suorittamasta valvonnasta, säädetään eläintautilain 15 §:ssä ja kasvintuotannon tarkastuskeskuksen suoritteiden maksullisuudesta annetussa maa- ja metsätalousministeriön päätöksessä (950/1998).

31 §

Muutoksenhaku

Muutoksenhausta tämän asetuksen nojalla annettuun valvontaviranomaisen päätökseen säädetään eläintautiasetuksen (601/1980) 17 §:ssä ja maaseutuelinkeinojen valituslautakunnasta annetun lain (1203/1992) 1 §:ssä.

32 §

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan 7 päivänä joulukuuta 2000.

Tällä asetuksella kumotaan eläinjätteen käsittelystä 7 päivänä heinäkuuta 1994 annettu maa- ja metsätalousministeriön päätös (634/1994) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

33 §

Siirtymäsäännökset

Aikaisemmin voimassa olleiden säännösten nojalla hyväksytyt suuririskisen ja vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitokset sekä teknisiä ja farmaseuttisia tuotteita valmistavat laitokset ovat tässä asetuksessa tarkoitettuja hyväksytyjä laitoksia. Aikaisemmin hyväksytyjen teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavien laitosten on kuitenkin täytettävä

liitteessä 2 säädetyt vaatimukset huhtikuun loppuun mennessä 2002.

Aikaisemmin voimassa olleiden säännösten nojalla hyväksytyjen lemmikkieläinrehulaitosten on täytettävä tämän asetuksen mukaiset hyväksymisen edellytykset vuoden 2002 loppuun mennessä.

Tämän asetuksen voimaan tullessa toiminnassa olevien käsittelemättömien eläinjätteen varastojen on oltava 9 §:n mukaisesti hyväksytyjä huhtikuun loppuun mennessä 2002.

Helsingissä 28 päivänä marraskuuta 2000

Maa- ja metsätalousministeri *Kalevi Hemilä*

Eläinlääkintötarkastaja Pekka Rantajarvi

LIITTEET**SISÄLLYSLUETTELO**

	sivu
Liite 1. Eläinjätteen keräämistä ja kuljetusta koskevat vaatimukset.....	2651
1. Kuljetusvälineet.....	2651
2. Kuljetusasiakirjat.....	2651
3. Kuljetusmerkinnät.....	2651
Liite 2. Eläinjätteen varastointia koskevat vaatimukset.....	2652
Liite 3. Eläinjätteen polttamista, hautaamista ja kompostointia koskevat vaatimukset.....	2653
1. Yleiset vaatimukset.....	2653
2. Hautaaminen.....	2653
3. Polttaminen.....	2653
4. Kompostointi.....	2653
Liite 4. Suuri- ja vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitoksen hyväksymisen edellytykset.....	2654
1. Tilojen ja laitteiden rakenteelliset vaatimukset.....	2654
2. Käsittelylaitoksen toiminnan hygieniavaatimukset.....	2654

LIITE 1**ELÄINJÄTTEEN KERÄÄMISTÄ JA KULJETUSTA KOSKEVAT VAATIMUKSET****1. Kuljetusvälineet**

1.1. Eläinjätteen kuljetus ei saa aiheuttaa vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle.

1.2. Eläinjäte on kerättävä ja kuljetettava tarkoitukseen sopivissa, tiiviissä ja helposti puhtaana pidettävissä astioissa, säiliöissä tai muissa pakkauksissa taikka ajoneuvoissa.

1.3. Pakkauksissa tai ajoneuvoissa on oltava tiiviit kannet tai ne on peitettävä niin, etteivät ne vuoda yli.

1.4. Pakkaukset, ajoneuvot ja kuljetuksessa käytetyt peitteet on puhdistettava ja desinfioitava jokaisen käytön jälkeen, ja ne on pidettävä hyvässä kunnossa. Pakkaukset on hävitettävä asianmukaisesti esimerkiksi polttamalla.

1.5. Elävien eläinten ja eläinjätteen samanaikainen kuljetus samassa ajoneuvossa on kielletty.

1.6. Eläinjätteen kuljettajan on pidettävä luetteloa eläinjätteen kuljetukseen käyttämistään ajoneuvoista.

1.7. Eläinjätettä ei saa käsitellä kuljetuksen aikana. Munivien kanojen ruhot, jotka ovat 3 §:n 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua suuririskistä eläinjätettä, saadaan kuitenkin

käsitellä hapolla kuljetukseen käytettävässä ajoneuvossa tai pakkauksessa.

2. Kuljetusasiakirjat

2.1. Eläinjätteen mukana kuljetuksen aikana on oltava asiakirja, josta käy ilmi jätteen laji tai laatu, alkuperä, määrä ja vastaanottaja sekä kuljettajan nimi ja osoite.

2.2. Eläinjätteen kuljettajan on säilytettävä kuljetusasiakirjat vähintään 3 vuotta kuljetuksen jälkeen.

2.3. Kuljetusasiakirjat on pyydettyessä esitettävä valvontaviranomaiselle.

3. Kuljetusmerkinnät

3.1. Eläinjätteen kuljetukseen käytettävät pakkaukset on varustettava merkinnällä "EI ELINTARVIKKEEKSI". Lisäksi niihin on merkittävä eläinjätteen laji tai laatu ja alkuperä.

3.2. Merkinnät on tehtävä vähintään kaksi senttimetriä korkeilla kirjaimilla.

3.3. Valvontaviranomainen voi tarvittaessa sinetöidä kuorman. Kuorma on tällöin kuljettava murtamatta sinettiä.

LIITE 2**ELÄINJÄTTEEN VARASTOINTIA KOSKEVAT VAATIMUKSET**

1. Eläinjäte on varastoitava ja käsiteltävä hygieenisesti. Varastointi ei saa aiheuttaa vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle.

2. Varastossa on oltava asianmukaiset tilat ja välineet eläinjätteen varastointia ja käsittelyä varten. Astioiden, säiliöiden ja muiden pakkausten on oltava tiiviitä ja helposti puhdasta pidettäviä.

3. Käsittelemätön eläinjäte on pidettävä erillään muista rehun raaka-aineista siten, että eläintautien leviäminen estetään.

4. Varaston on oltava tiiviillä alustalla ja siten katettu ja suojattu, että ketut, rotat, lokit tai muut eläimet eivät pääse sinne.

5. Valumavesien pääsy varastosta ympäristöön on estettävä asianmukaisesti.

LIITE 3**ELÄINJÄTTEEN POLTTAMISTA, HAUTAAMISTA JA KOMPOSTOINTIA
KOSKEVAT VAATIMUKSET****1. Yleiset vaatimukset**

Eläinjätteen polttaminen, hautaaminen tai kompostointi ei saa aiheuttaa vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle.

2. Hautaaminen

2.1. Eläinjätettä ei saa haudata pohjavesi-alueelle, vedenottamon suoja-alueelle, alle 250 metrin etäisyydelle kaivosta tai vesistöön viettävään rinteeseen. Maan, johon eläinjäte haudataan, on oltava niin tiivistä, että valumavedet eivät pääse ympäristöön tai vesistöön.

2.2. Eläinjätettä ei saa haudata alueelle, jota tullaan kyntämään tai kaivamaan pian hautaamisen jälkeen.

2.3. Eläinjäte on haudattava riittävän syväle ja peitettävä välittömästi siten, että ketut, rotat, lokit tai muut eläimet eivät pääse siihen käsiksi. Yksittäisiä eläimiä haudattaessa alle 40 kilon painoiset eläimet on peitettävä vähintään 0,5 metrin paksuisella ja yli 40 kilon painoiset eläimet vähintään yhden metrin paksuisella maakerroksella.

2.4. Hautaamisen yhteydessä eläinjäte on taudinaiheuttajien tuhoamiseksi tarvittaessa kalkittava tai käsiteltävä desinfiointiaineella.

2.5. Eläinjätettä ei saa haudata muovisäksissä tai muussa maatumattomassa pakkauksessa.

3. Polttaminen

3.1. Avotulella poltettaessa eläinjätteen palamisen on oltava tasaista ja täydellistä.

3.2. Laitteiston, jota käytetään eläinjätteen polttamiseen muutoin kuin avotulella, on oltava rakenteeltaan ja teholtaan sellainen, että palaminen on täydellistä. Laitteiston ja sen ympäristön on oltava helposti puhtaana pidettäviä.

4. Kompostointi

4.1. Kompostin ja sen sijoituksen tulee olla sellainen, että ketut, rotat, lokit tai muut eläimet eivät pääse sinne.

4.2. Valumavesien pääsy kompostista ympäristöön on estettävä asianmukaisesti.

4.3. Teknisiä tai farmaseuttisia tuotteita valmistavia laitoksia koskevien säännösten soveltamisesta kompostointiin säädetään 19 §:n 2 momentissa.

LIITE 4**SUURIRISKISEN JA VÄHÄRISKISEN ELÄINJÄTTEEN KÄSITTELYLAITOKSEN HYVÄKSYMISEN EDELLYTYKSET****1. Tilojen ja laitteiden rakenteelliset vaatimukset**

1.1. Käsittelylaitoksen on oltava erotettu asianmukaisella tavalla muuta toimintaa harjoittavista laitoksista, muista kiinteistöistä ja yleisistä teistä. Laitos ei saa sijaita eläinten pitopaikassa tai sen välittömässä läheisyydessä. Suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitos ei saa sijaita teurastamon välittömässä läheisyydessä.

1.2. Teurastamon yhteydessä toimivan vähäriskisen eläinjätteen käsittelylaitoksen tilojen on oltava täysin erillään teurastamon tiloista siten, että laitosten välillä ei ole läpikulkumahdollisuutta.

1.3. Liikenne käsittelylaitosten piha-alueella on järjestettävä siten, että eläintautien leviämisen vaaraa ei ole.

1.4. Käsittelylaitoksessa on oltava tilat, jossa:

- a) käsittelemätöntä eläinjätettä varastoidaan ja käsitellään (*likainen puoli*); sekä
- b) käsiteltyä eläinjätettä edelleen käsitellään ja varastoidaan (*puhdas puoli*).

1.5. Puhtaan ja likaisen puolen välillä ei saa olla kulkuyhteyttä.

1.6. Likaisella puolella on oltava katettu eläinjätteen vastaanottopaikka, joka on helppo puhdistaa ja desinfioida.

1.7. Suuririskisen eläinjätteen käsittelylaitoksen likaisella puolella on oltava tarvittaessa tila ja varusteet raatojen nylkemistä ja karvomista varten sekä vuotavarasto.

1.8. Käsittelylaitoksen kapasiteetin on oltava riittävä sen vastaanottamaan eläinjätteen määrään ja laatuun nähden. Laitoksessa on oltava laitteisto, joka tuottaa riittävästi kuumaa vettä ja höyryä eläinjätteen käsittelyä varten.

1.9. Käsittelylaitoksen rakenteiden, laitteiden ja varusteiden on oltava helposti puhtaan pidettäviä ja desinfioitavia.

1.10. Käsittelylaitoksessa on oltava hygieeninen jäteveden poistojärjestelmä. Lattioiden tulee olla siten kallistettuja, että jätevedet

valuvat kohti lattiakaivoja. Lattiakaivoissa on oltava ritilät. Jätevesien valuminen likaiselta puolelta puhtaalle puolelle on estettävä.

1.11. Likaisella puolella on oltava tarvittaessa laitteet eläinjätteen hienontamista ja käsittelylaitteistoon siirtämistä varten.

1.12. Silloin, kun edellytetään lämpökäsittelyä, käsittelyn on tapahduttava suljetussa käsittelylaitteistossa, jossa on oltava:

a) kriittisissä pisteissä rekisteröivät lämpömittarit ja tarvittaessa rekisteröivät painemittarit; sekä

b) riittävä turvajärjestelmä, joka estää liian alhaisen käsittelylämpötilan.

1.13. Käsittelylaitoksessa on oltava riittävät laitteet kuljetusajoneuvojen, -säiliöiden, -astioiden ja -päällysten sekä vastaanotto- ja käsittelytilojen puhdistamista ja desinfiointia varten.

1.14. Käsittelylaitoksessa on oltava riittävät laitteet, joilla suuririskistä eläinjätettä kuljetavan tai likaiselta puolelta poistuvan ajoneuvon renkaat voidaan desinfioida välittömästi ennen ajoneuvon poistumista laitoksesta.

1.15. Käsittelylaitoksessa on oltava riittävästi käsienspesualtaita sekä tarkoituksenmukaiset pukuhuoneet, pesuhuoneet ja WC:t henkilökuntaa varten.

1.16. Eläinten ja asiattomien henkilöiden pääsy laitokseen on estettävä.

2. Käsittelylaitoksen toiminnan hygieniavaatimukset

2.1. Eläinjäte on varastoitava hygieenisesti ennen käsittelyä ja käsiteltävä mahdollisimman pian laitokseen saapumisen jälkeen.

2.2. Eläinjätteen kuljetukseen tai varastointiin käytetyt astiat, säiliöt ja päällykset sekä vastaanottotilat on pestävä ja desinfioitava jokaisen käytön jälkeen. Kuljetuspäällykset ja -kääreet, joita ei voida pestä, on hävitettävä asianmukaisesti esimerkiksi polttamalla. Suuririskistä eläinjätettä kuljettava ajoneuvo on pestävä ja desinfioitava lastin purkamisen

jälkeen ennen ajoneuvon lähtöä käsittelylaitoksesta.

2.3. Vuodat on suolattava natriumkloridilla.

2.4. Käsittelylaitoksen rakenteet, koneet ja laitteet on pidettävä hyvässä kunnossa ja puhdistettava ja desinfioitava säännöllisesti.

2.5. Likaisen puolen jätevedet on käsiteltävä niin, ettei niissä ole taudinaiheuttajia.

2.6. Mittausvälineet on kalibroitava säännöllisesti ja mittaustulokset on säilytettävä vähintään kolme vuotta.

2.7. Henkilöt, jotka työskentelevät likaisella puolella, eivät saa mennä puhtaalle puolel-

le vaihtamatta työvaatteita eivätkä vaihtamatta tai desinfioimatta jalkineita. Laitteita, välineitä ja astioita ei saa viedä likaiselta puolelta puhtaalle puolelle.

2.8. Lokkien, karpästen, jyräjoiden ja muiden tuhoeläinten torjunnasta on huolehdittava.

2.9. Lopputuotteen on täytettävä haitallisista aineista ja eliöistä rehuissa annetun maaja metsätalousministeriön päätöksen (163/1998) liitteessä 3 säädetyt vaatimukset. Lopputuotteet on käsiteltävä ja varastoitava niin, ettei uudelleen saastumista pääse tapahtumaan.

SDK/SÄHKÖINEN PAINOS

N:o 1017—1022, 3 arkkia

OY EDITA AB, HELSINKI 2000

PÄÄTOIMITTAJA JARI LINHALA

ISSN 1455-8904